

בש"פ 6578/18 - רונן סנקר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 6578/18

לפני: כבוד השופט נ' סולברג

העורר: רונן סנקר

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע
מיום 16.8.2018 במ"ת 21457-07-18 שניתנה על ידי
כבוד השופטת י' רז-לוי

תאריך הישיבה: י"א בתשרי התשע"ט (20.9.2018)

בשם העורר: עו"ד ליאור כהן

בשם המשיבה: עו"ד חיים שוייצר

החלטה

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע במ"ת 21457-07-18 (השופטת י' רז-לוי) מיום 16.8.2018,
בגדרה נעצר העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

1. ביום 9.7.2018, הוגש נגד העורר כתב אישום המייחס לו עבירת החזקת סמים שלא לצריכה עצמית לפי סעיפים 7(א) ו-7(ג) רישא לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], תשל"ג-1973, ועבירת הסתייעות ברכב לביצוע פשע לפי סעיף 43 לפקודת התעבורה [נוסח חדש]. על-פי כתב האישום, נתפס העורר, ביום 20.7.2018, כאשר הוא מחזיק ברכבו 117 בולים של סם מסוכן מסוג TOC – נגזרת מבנית של אמפטמין.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה להורות על מעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. בדיון שהתקיים בבקשת המדינה ביום 16.7.2018, הסכים העורר לקיומן של ראיות לכאורה נגדו, וכן לקיומה של עילת מעצר. לבקשת העורר, הורה בית המשפט על הכנת תסקיר מעצר בעניינו.

3. תסקיר המעצר המליץ על שחרורו של העורר לחלופת מעצר. למרות זאת, קיבל בית המשפט המחוזי את עמדת המשיבה כי יש להורות על מעצרו של העורר עד תום ההליכים. בית המשפט העריך כי ההתרשמות הכללית העולה מן האמור בתסקיר אינה חיובית וכי השתלבותו של העורר בטיפול נובעת מרצונו להשתחרר ממעצר, ואין היא נובעת מרצון כן ואמיתי להשתקם ולחזור למוטב. בית המשפט עמד על הסיכון להישנות התנהגות עבריינית מצדו של העורר; על מאפייני אישיותו כפי שהם עולים מהתסקיר ועל עברו הפלילי, על רקע עונש מאסר מותנה אשר תלויו ועומד נגדו. לאחר בחינת החלופה שהוצעה, ציין בית המשפט כי אין בה כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת מהעורר.

על החלטה זו הוגש הערר שלפני.

4. בערר נטען כי שגה בית המשפט המחוזי עת סטה מהמלצת שירות המבחן, וכאשר לא העניק משקל הולם להתרשמות החיובית מן הערבים והמפקחים שהוצעו על-ידי העורר. עוד נטען כי בית המשפט התעלם מהעובדה לפיה העורר הצליח להתרחק מעולם הסמים למשך יותר משנתיים, וכי העורר מאמין בחשיבות הטיפול ובחיוניות הדרך השיקומית, על אף שיתכן שכוונתו כעת נובעת, בין היתר, מהרצון שלו להשתחרר, אך בכך אין כדי לכרסם ברצונו האמיתי להשתתף בתכנית טיפולית. העורר עמד בטיעונו בכתב ובעל-פה על כך שהחלופה שהוצעה היא חלופה ראויה שתאיין את המסוכנות הנשקפת ממנו, וכי בניגוד למקרה קודם, שירות המבחן בנדון דידן התרשם כי יש לשחררו לחלופת מעצר.

5. לאחר שבחנתי את הערר על נספחיו, נתתי דעתי על החלטת בית המשפט המחוזי, קראתי בעיון את תסקיר המעצר, ולאחר ששמעתי את טיעוני ב"כ הצדדים בדיון היום, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות. כאמור, בדיון שהתקיים בבית המשפט המחוזי, הסכים העורר לקיומן של ראיות לכאורה נגדו, ולקיומה של עילת מעצר. כבר נפסק ברבות השנים כי בעבירות סם, בהן קיימת חזקת מסוכנות סטטוטורית, המעצר הוא הכלל וחלופת המעצר היא החריג לכלל אשר יישקל אך בנסיבות חריגות (סעיף 21(א)(1)(ג)(3) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996). תפיסה זו באה על רקע ההכרה בסכנה הכבירה הטמונה בעבירות הסמים ובצורך למגר אותן מהחברה, ועל בסיס העובדה לפיה עבירות אלה יכולות להתבצע גם בהיות הנאשם בחלופת מעצר (בש"פ 3927/03 לוי נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (6.5.2003); בש"פ 4608/14 בגיב נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (15.7.2014)). בענייננו, איני רואה טעם טוב לסטות מהחלטתו של בית המשפט המחוזי באשר היא החלטה מנומקת ומפורטת, ובדין יסודה. בית המשפט המחוזי נתן דעתו על האמור בתסקיר המעצר ולהיבטים השונים העולים ממנו, החל באישיותו של העורר; עברו

הפלילי והעונש המותנה התלוי ועומד נגדו; רמת מסוכנותו; הקושי במתן אִמון בעורר; וכלה בכל הנוגע להשתתפותו בתכנית טיפול, ולאחר בחינת מכלול הנתונים האישיים הללו, הגיע בית המשפט למסקנתו; דומני כי המסקנה נכונה. וכידוע, מבלעדי אִמון בנאשם – חלופת המעצר לא תסכון.

6. אשר על כן, הערר נדחה.

ניתנה היום, י"א בתשרי התשע"ט (20.9.2018).

ש ו פ ט
